

КЊИЖЕВНИ ЧАСОПИС ЗА ДЈЕЦУ

Рицница

БРОЈ 8



Бања Лука, Година III, Бр. 8, цијена 3KM

ДАР МАР
БИСЕРЧИЋИ
СТРИП

А САД КАЖИ ИГРОКАЗИ

NPE
GEOGRAPHY
EXPEDITION
SKILL



Дјечје Црво
MF MIKROFIN

ОД 07-20.АПРИЛА 2012.

**ПРИНЦ
„ДЈЕЧИЈЕГ ЦАРСТВА
МИКРОФИН“
ЗА 2012. ГОДИНУ
РАНКО ПАВЛОВИЋ**



Драги моји ризничари,
још један април је у току, а то значи да је вријеме за ново Дјечије царство, нове таленте и ново дружење код нас у Бањалуци! Нисте сједили скрштених руку, судећи по великом броју ваших радова који су стигли на конкурс, а они најбољи такмичиће се и ове године за титулу Малог принца/принцезе Дјечијег царства Микрофин! Надам се да сте спремни, јер ове године имамо још више финалиста и више гостију песника, илустратора, глумаца и кловнова који ће се трудити да вам дани нашег царства заиста буду проведени као на неком двору. А док листате Ризницу и чекате тај период од 17. до 20. априла подсјетите се како је то било прошле године, научите ко су најславнији коњи у историји и обавезно добро ишчитајте чика Пеђин рецепт „Како се постаје принцеза Дјечијег царства“ (сигурно пали)! Ипак, ако случајно не знате какво је то наше мало царство и ко су његови главни чланови, баците поглед на постер и све ће вам бити јасно - слика говори више од ријечи!

„Ризница“ књижевни часопис за дјецу, Бања Лука, Година III, Бр. 7, **Издавачи:** „Графомарк“ Лакташи, „Култарт“ Бања Лука
За издаваче: Светозар Ћеркета, Слободан Стошић **Главни уредник:** Невена Стошић **Редакција:** Тоде Николетић, Ранко Павловић, Слободан Станишић, Пеђа Трајковић, Бојана Стошић, Невена Стошић **Илустрације и умјетнички директор:** Пеђа Трајковић **Лектор:** Бојана Стошић **Компјутерска припрема:** Драган Савичић **Адреса редакције:** Бања Лука, Слободана Јовановића 5 Тел: +387 51 300 152, +387 65 47 11 87, +387 65 460 271
e-mail: casopis_riznica@yahoo.com

Пројекат „Ризница“ и издавање часописа помогло

Министарство просвјете и културе РС

Према мишљењу стручне комисије Републичког педагошког завода (бр. 07/2.01/031-614-328/09) од 15. септембра 2009. године „Ризница“ задовољава потребне педагошке и дидактичке методичке вриједности, те може бити подршка у остваривању циљева образовања и васпитања ученика основне школе.

IS2SN 1840-4952

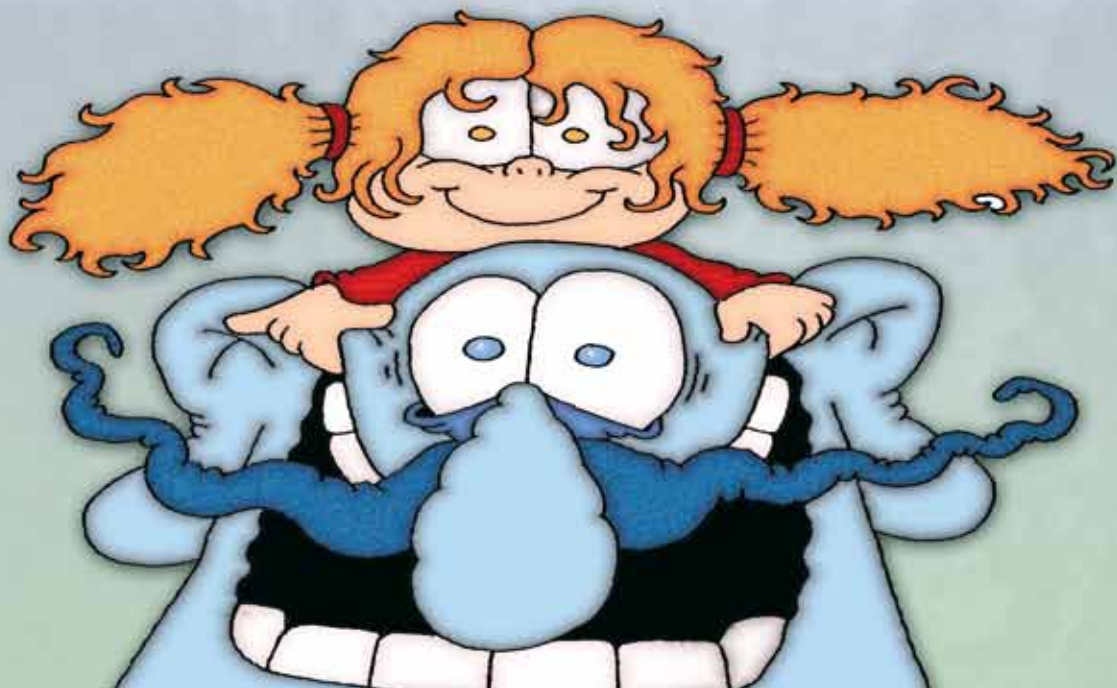
ДЕЦА НЕ ТРАЖЕ ШАРЕНЕ ЛАЖЕ

Нека се срећни осмеси врате
На она нама драга лица,
Нека се смеше маме и тате
И наша учитељица.

Нека се смеше баке и деде,
Директор школе, онај прек,
Клупе, столице, табле, креде –
Смех је за све најбољи лек.

Нека се псовке и речи ружне
Ућуте пред веселим цвркутом птица -
Нећемо више очи тужне,
Већ широм насмејана лица.

Деци је потребно више но ишта
само да одрасли буду бољи,
онда им заиста не треба ништа -
свет ће им бити баш по вољи!

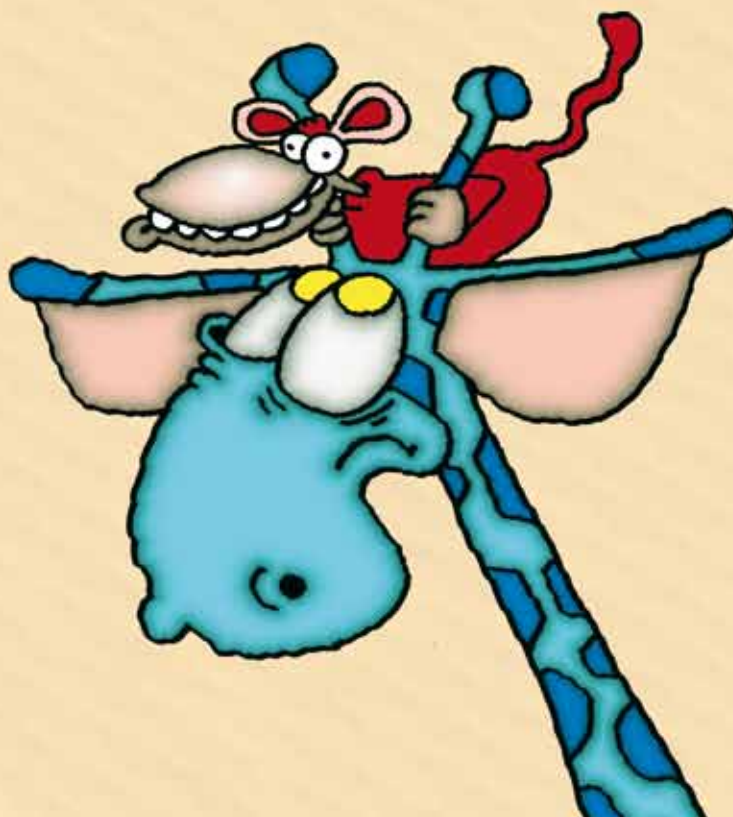


МАЈМУНЛУЦИ ИЛИ ЖИРАФЛУЦИ?

„Ваша дјеца мајмунлуке праве“,
жалила се жирафа мајмуну.
„Мотају се свуда по дрвећу,
сусрећем их у свакоме жбуну.“

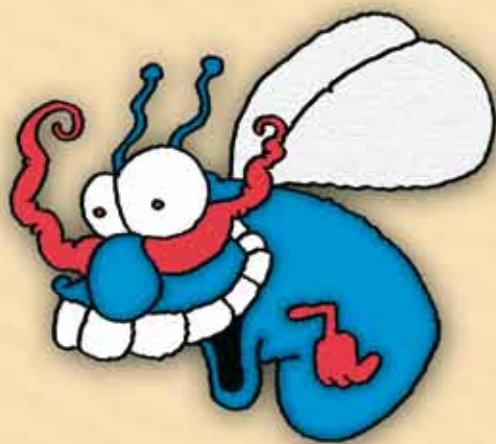
„Нормално је“, мајмун рече на то,
„да мајмуни чине мајмунлуке.
Неће ваљда моји мајмунчићи
просипати глупе жирафлуке?“

(Слушала то радознала зебра,
па зебрића мунула у ребра:
„За жирафу што су мајмунлуци,
за мајмуна то су жирафлуци.“)



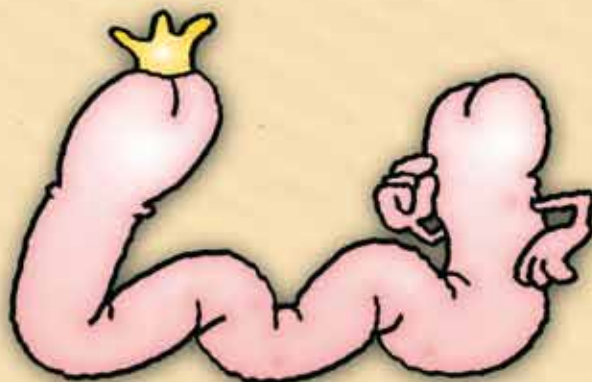
ГЛАВА ЗА КРУНУ

Пожељела једна глиста
да на њеној глави блиста
сва од злата царска круна.
„А гдје ти је глава, глисто?
Тијело ти свуда исто“,
звиждуће кос с врха жбуна.



С гране букве чворак гледа
глисту страга и сприједа,
тражи главу, ал' бадава.
Слети сврака, па ће рећи:
„Не надај се, глисто, срећи,
јер за круну треба глава.“

(„Ако немаш главу за њу,
залуд чезнеш ти за круном“,
рече жуна, склона знању,
па „царицу“ зграби кљуном.)



ПУТИЋУ ОД СМЕЈАЛИЦЕ

Пући ћу од смејалице
Кад чујем за грејалице
И шпорете на на струју

Кућа без димњака је као шатор
И само онај ко је матор
као пензионисани навигатор
Греје се уз радијатор

И то ми је нека кућа јака
Без прамена дима из оцака



БАЛАДА О ЛАКТУ

Ево има неки вакат
Заљубљен сам ја у лакат

Кад ми дође нешто мучно
Ја се браним својеручно

Неко сузом неко пактом
А ја лактом

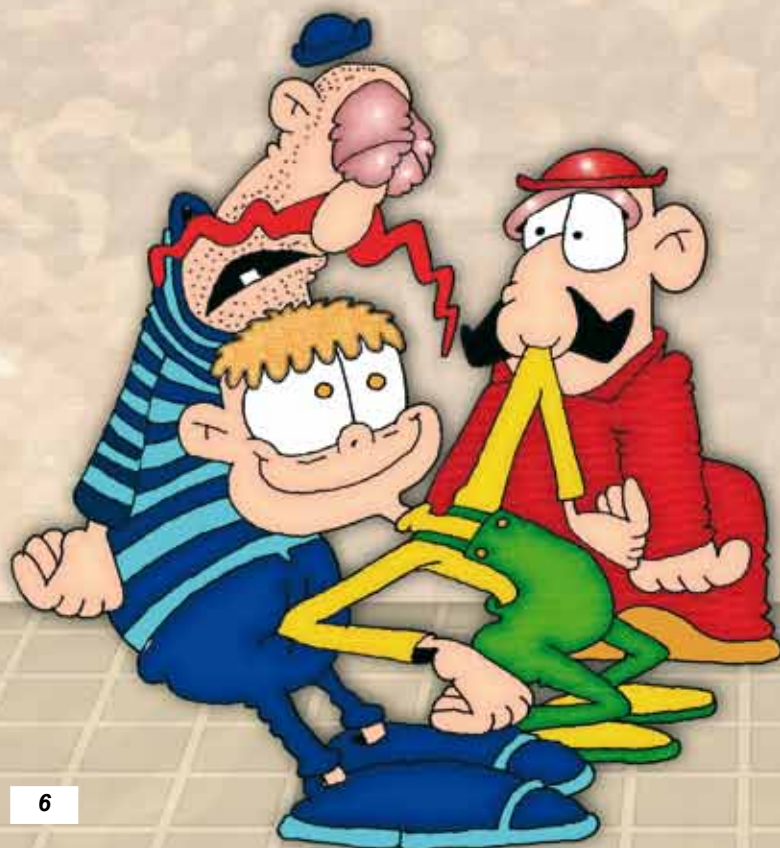
Ставићу на леђа плакат
Чувајте се имам лакат

Браду бријем носим машину
Купићу и лактен ташну

Па шта ако имам лакат
Нит сам ћорав нит сам сакат

Ја не могу сада плакат
Имам лакат то је факат

Док сам био дечко питом
Хранили ме "лактовитом"



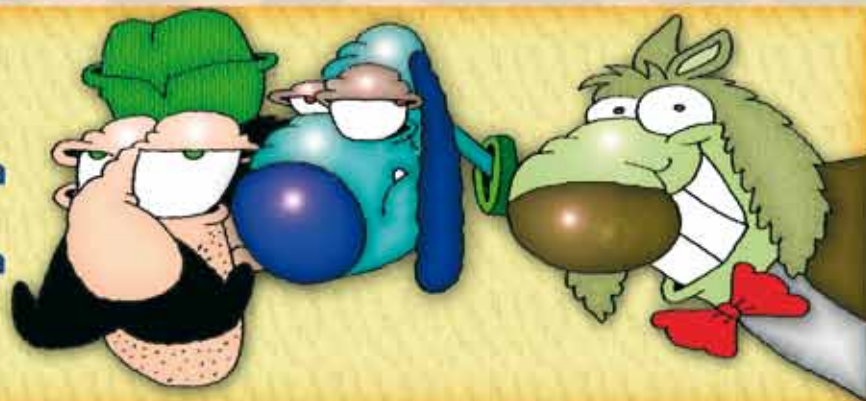
БИО ЈЕДНОМ ЈЕДАН ВУК

Био једном један вук
И био је збиља добар
Миран као мртви мук
Питом као неки собар



За то нико није знао
мислили су да је зао

Имао је дивне жеље
Дивно срце у грудима
Желео је пријатеље
Међу псима и људима



За то нико није знао
мислили су да је зао

Волео је чак и овце
Па и јарце оне мушке
Није знао ни за ловце
Ни за замке ни за пушке



За то нико није знао
мислили су да је зао

Пошао је да им каже
Да не може тако више
Видеше га неке страже
Опалише и убише



Ником није било жао
мислили су да је зао

Љубивоје Ршумовић

ДЕЧАК БОЈЕ ЧОКОЛАДЕ

Кад је малени Жоао Онанга, са кожом боје чоколаде, дошао у мој разред, сва дјеца су се веома обрадовала, само сам се ја, њихов учитељ, забринуо. Јер, кад протутњи први талас одушевљења, да ли ће дјевојчице и дјечаци хтјети да другују с њим и шта ја треба да чиним, коју педагогију да дозивам у помоћ, да би овај весели врапчији колектив прихватио тамнопутог малишу? Питао сам то и себе и своје колеге, али савјетима нисам био задовољан. Ни школски педагог, коме сам се обратио, није ми много помогао. Напротив, својим упозорењем ме је баш збунио и појачао моју бригу.

– Пази добро, учо, буди опрезан. Ти знаш да је боја коже већ вјековима свјетски проблем број један – вртио је главом педагог.

Напустио сам педагогову канцеларију и, идући у разред, храбрио себе: мора да постоји некакав мост који ваља само правилно поставити између црнопутог Онанге и бијеле дјеце, а они ће сами знати преко њега лако потрчати једни другима у сусрет.

– Хајде, Жоао, кажи другарицама и друговима у свом разреду: одакле си и како се зову твоји родитељи? – одмах сам предузео кораке да дјецу заинтересујем за новог другара, да га уведем у средиште њихове пажње, а надао сам се и наклоности.

Дјечак се усправио крај клупе и врло течно одговорио, показујући при томе као снијег бијеле секутиће:

– Ја сам рођен у Брчком. Тата је из Анголе, име му је Алонсо, ветеринар је и ради ојвде на једној фарми пилића. Мама се зове Марија, одавде је, она не ради ништа, она кува ручак.

Дјеца су се засмијала, а ја покушао да новим питањима поправим ствар у вези са мамом.

– Мама само кува ручак, ништа друго?

– Спрема још и доручак и вечеру.

– А ко иде на пијацу, у продавницу? Ко тебе спреми и испрати у школу, ко те из школе дочека?

– Мама – одговорио је Жоао, помало се чудећи мојим питањима.

– А ко ти купује одијело и ципеле?

– Мама.

– Ко се бирине о томе да ти и тата увијек имате испеглане панталоне и чисте кошуље?

– То је мамин посао – хитро је одговорио Жоао.

– Дакле, мама не кува само ручак – закључио сам и у дјечјим очима прочитао да су ме разумјела. Уз то ми дође на ум да је и та мама, која „не ради ништа, само кува ручак“, једно од важних свјетских питања.

Вратио сам се Онанги.



- Ко те је тако добро научио нашем језику?
- Мама и дјеца.
- Која дјеца? – испитивао сам даље.
- У вртићу.

Добро је почело, био сам задовољан. Још ћу неко вријеме пажљивије да пратим како протичу паузе између часова.

Неколико дана заредом сам, из прикрајка, мотрио на ђаке из свога разреда док се у дрворишту играху између два часа. Трчали су за лоптом по травнатом дијелу, саплитали се, падали. Када би постигли гол, викали су углас: „Гооол!“. Трчао је и Жоао, падао и хитро се усправљао на дугим, витким ножицама. Кад би лопта пролетјела између статива, у хору екипе чија је навала имала среће, распознавао сам гласић малог Онанге.

Заиста, ничег сумњивог нисам запажао, па ми је, баш зато, све било сумњиво. Уображавао сам да су ме дјеца сваки пут примјетила, да су прозрела моју намјеру и да су вјешто глумила другарство. Ко зна како све изгледа када се нађу изван мојих очију? Мораћу још да истражујем.

Мјесец и по послије доласка малог Онанге, задржим у учионици после часова Зорицу и Мирка, најбоље ђаке у разреду. Они ме неће слагати.

- Па, како ваш нови другар? – отпочнем поиздаље.
- Жоао? Добро је – одговорише углас.
- Знам да је добро, него ви... хоћу рећи... ви остали? Задиркујете ли га?
- Нико њега не задиркује – одлучно одби Зорица.
- Добро, не задиркујете га, а смијете ли му се?

Мирко и Зорица се погледаше међусобно, сигурно се питајући на шта ли то учо циља.

- А зашто бисмо му се смијали? – упита Мирко.

Схватио сам да нисам баш највјештије срочио питање, али било је касно. Морао сам да отворим карте.

- Како зашто? Па зато... зато... што је Жоао Онанга црн!

Док Зорица није проговорила, мени је протекла читава година, јер сам знао да сам начисто упрскао ствар.

- Али, учитељу, не смије се ни Жоао нама што смо бијели – са чуђењем је узвратила дјевојчица, а то је била прилика да, колико-толико, поправим малопређашњу неспретност.

- Заиста вам се Жоао не смије што сте бијели?

- Не – кратко је потврдио Мирко.

- Баш је велики другар тај Жоао Онанга! – одахнуо сам сасвим умирен, увјерен да су дјеца лако и успјешно скинула са дневног реда свјетски проблем број један. Боже мој, а одрасли, деценијама и деценијама, у томе не успијевају!



АПАРТАПА

Једампут смо ја и брат
направили апарат,
зна да хода,
корак дуг,
зачас пређе цео круг,
врло бистар,
мада мали,
зна да прича, да се шали.

Не треба му капут, капа,
себе зове Апартапа!

Уме сам да спреми стан,
зна да каже:
добар дан,
и за здравље да упита,
да захвали,
да честита,
заvoleо цео спрат
овај мали апарат.

Сви говоре: – Доле капа,
сила је тај Апартапа!

Он излази још пре зоре
и поштује
семафоре,
зна да купи и да плати,
да се смеје
и да пати,
тај дружењу не одоли,
зна да плаче и да воли.

Причала је цела клапа
–Ма, диван је Апартапа!

Баш је неки чудан сват,
овај мали апарат,
све што има
то подели,
друштво увек развесели
мало широк,
више дуг,
све у свему – прави друг.

Када каже: – Ево шапа,
пружи руку Апартапа.



МАГАРЕ

У селима, на брдима,
имале су куће старе,
мало земље, нешто стоке,
уз то, увек и магаре.

Оно живи врло скромно,
мало једе, мало скаче,
мало пије, много ради
и понекад мало њаче.

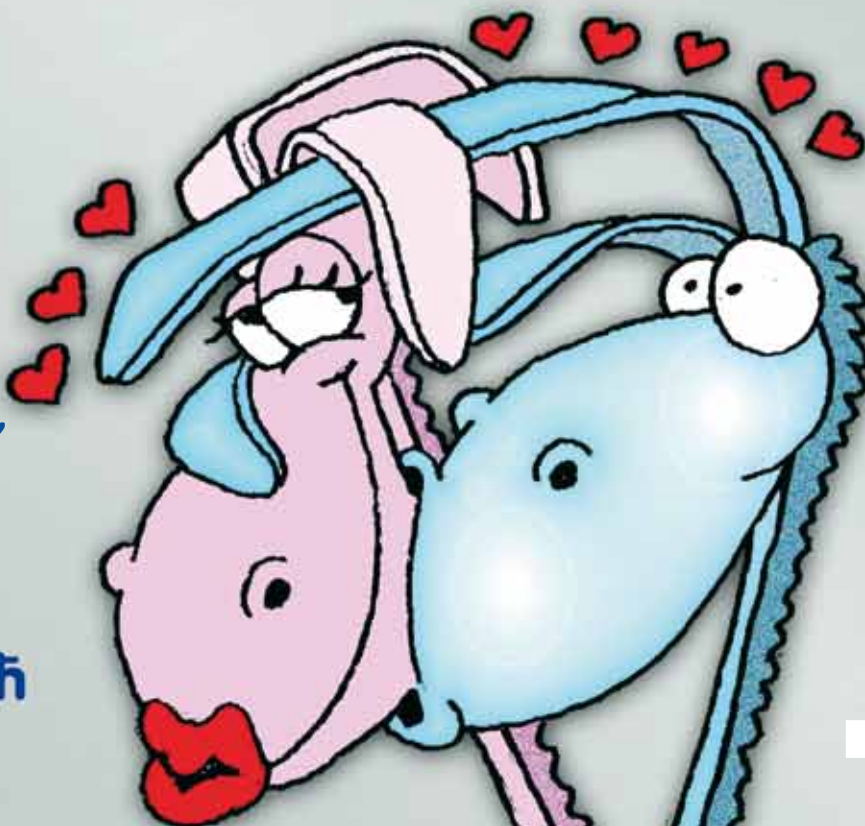
Кад домаћин силне ствари
на магаре натовари,
оно све понесе лако,
јер је врло јако.

Тај створ, знајте, ипак није
савршен и баш без мане,
јер, понекад, на сред пута,
изненада зна да стане.

Залуд вичи, гурај, вуци,
моли, грди, терај, туци,
обећања смишљај двеста,
ма, не мрда оно с места.

Јутро, подне, друга клима,
све то њега не занима,
онда дође до промене,
ко зна зашто, нагло крене!

А када се тај заљуби,
кроз шипражје, низ литице,
одјури на треће брдо,
он код своје магарице.





ГОЛИШАВА ФОТКА

Не разуме тата
А још мање мама
Да нисам играчка
И нисам реклама

Мучи ли их мора
Дал имало цвикају
Која им је фора
Да ме голог сликају

ГОЛА ПЕСМА

У почетку историје
Кад је расло дивље цвеће
Стидео се нико није
Сви су ишли без одеће

Замислите шта би било
Па да се у нашој школи
Врати точак историје
И сви дођу сасвим голи

Го директор и секретар
Гола тета чистачица
Горан Зоран Маја Петар
Голцијата наставница

Гола Цеца и Марија
Без одеће и ја лично
То би било фантазија
То би било фантастично



Баш је тешко бити беба
И ко мрва оволишки
Јер сви знају шта ми треба
Једи расти каки пишки

Око мене све мудраци
Тата мама стрина fina
Добри као вилењаци
Све рођаци и родбина

Окрећу ме мазе љубе
Кревеље се уста криве
Па се мојој пиши чуде
Па се мојој пиши диве

Али кад ме баба зграби
Пустео бих камен сузу
И кад каже благош баби
Љуби баба слатку гузу

А затим ме попут ата
Гњаве скоро сви од реда
Хајде душо кази тата
Хајде пиле леци деда



Као да сам глупа лутка
Као да сам гутљај воде
Немам мира ни тренутка
Ни с немам од слободе

Где си родо мајко друга
Јавља ти се тужан момак
Хитно дођи с топлог југа
Врати ме у мамин стомак



Тоде
Николетић

Весела психотралалологија

КАКО СЕ ПОСТАЈЕ ПРИНЦЕЗА ДЕЧИЈЕГ ЦАРСТВА

1.



На почетку није лако,
чини се да су све пјесме
већ давно написане.

2.



**А онда се нагло
упали мала сијалица
у глави: ТО ЈЕ ТО!**

3.



Вријеме не сме да се губи -
пјесму што прије треба
послати у Бања Луку.

Секретарица то најприје лијепо отипка на компу под будним оком директора фестивала, а затим прослиједи на стручну оцијену.

Срећа да је добри
Чика поштар увијек
на Твојој страни.
Он стиже пред капије
"Дјечијег царства"!



6.

Сјајни, добронамерни, према младим пјесницима наклоњен ЖИРИ, све то пажљиво и са пуно љубави прочита, правично одмјери и прогласи финалисте.



7.



Списак финалиста стиже до раздраганог директора фестивала, који сав сретан једва чека да отвори своју ризницу и краљевски угости и награди младе пјеснике.

8.

Остао је још један важан испит - наступ пред бројном публиком. Не брини, директор ће све учинити да услови буду савршени.



9.

Публика је одушевљена! А тек жири!



10.

Коначно, круна је на Твојој глави. Од сад ће Ти се сви обраћати са: Ваше пјесничко височанство!



БИСЕРЧИЋИ

НИЈЕ МИ ЛАКО

Ујутро устајем рано
Доручак спремам сама,
Јер ради мама,
Јер ради тата,
А ја немам ни сестру ни брата.

У подне пут школе кренем.
И торбу упртим –тешку,
Све ми се пред очима сјени,
И нема нико да помогне мени.
Јер ради тата, јер ради мама,
А ја немам ни сестру ни брата.

У школи радимо задатке многе,
И оне тешке и оне лаке,
Лаке ћу успјети ријешити...чак
А оне тешке - а оне тешке,
Послат ћу мами и тати за врат,
Нека рјешавају,
Док не стигне сестра,
док не стигне брат.

Теа Грбић,
ОШ „Бранко Ћопић“
Приједор

КО СЕ С КИМ ГРЛИ

Завесе се грле са прозором
А кревет са собом.
Зид се грли са сликом
А рог са биком.

Врата се грле са кваком
А прсти са шаком.
Коса се грли са главом
А земља са травом.

Небо се грли са сваком звездом
А птица са својим гнездом.

Столица се грли са столом
А кућа са кровом
Дрво се грли са листићем
А оловка са папирићем.

Коњ се грли са репом
А зец са шаргарепом.
Леђа се грле са торбом
А стомак са чорбом.

Мирјана Миленковић,
ОШ „Јован Јовановић Змај“
Зрењанин



ДРВО

Ја сам дрво немам друга,
стигла ме је нека туга.
У улици живим сам,
тужан ми је сваки дан.

А некада сто другара
имао сам, чак и више.
Све их људи посекоше,
па се сада тешко дише.

Ја вас молим помозите,
да не живим више сам.
Засадите ново дрво,
да нам буде лепши дан.

Катарина Марић,
ОШ „Вук Караџић“
Бијељина

БЛАГО ПТИЦАМА ОНЕ ИМАЈУ КРИЛА

Благо птицама
оне имају крила
лете високо, високо
и виде цео свет

Софија Пајовић,
ОШ „Скадарлија“
Београд

ШТА СЕ НАЛАЗИ ИЗА ДУГЕ

Вољела бих знати шта се то иза дуге ствара,
Да ли је иза бубамара?

Она је шарена са пуно тачкица,
И њежна као чупава мачкица.

Можда је иза злато ,
Или неко чаробно благо?

Закључила сам да су иза дуге,
Само обичне шарене пруге.

Катарина Вукадин,
ОШ „Бранко Ћопић“
Бања Лука





МАЛЕ СТВАРИ

Тихо вече и пјесма цврчка,
Шапат звијезда и кап росе,
Мирис љета што вјетрови носе.

Све лијепо што по мојој глави шета
Овдје није могло стати,
Зато ти могу само оволико дати.

Јер ја сам дијете
Којем мале ствари значе,
Као што си ти.

Један мали листић
Који ми је пао на длан
Сасвим сам
И уљепшао дан.

Ана Буква,
ОШ „Мајка Кнежопољка“
Кнежица

ШТА ЈЕ НАЈСЛАЂЕ

За маме су слатке бебе ,
за реуму слатко је ћебе.
Чоколада слади децу,
шаргарепа је супер зецу.

Тата кафу слатко срче,
ноћу деда слатко хрче.
Пчелама је слadak мед
Ескимима слadak лед.

Пиринчом се слади Кина,
глумцима је слатка бина.

Грци воле свој сиртаки,
Соњи се свиђа Аки.

А мени је најслађе
кад ме њено око нађе.
Срце ми се тада стеже,
ноге почну да ми беже.

Василије Кадих,
ОШ „Станислав Сремчевић“
Крагујевац

БИСЕРЧИЋИ

СТИЖЕ ЗИМА

Сва природа око града,
обукла се као млада.

Хаљина јој сивожута,
није ваљда много љута.

Осјећа се нова клима,
мора да ће брзо зима.

Сад ће млада сва у бијелом
све прекрити својим велом.

Ту нам радост вјетар носи,
ко не слуша - све покоси.

Клима само потврђује
да се слуша, шта је ту је.

Шапуће се сад по граду,
свако чека нашу младу.

Сара Блечић,
ЈУ ОШ „Штампар Макарије“
Подгорица

НАЋИ ЋЕШ МЕ

Ако желиш да се видимо после школе
Потражи ме у облацима,
Ако ме случајно тамо нема
Онда сам са кишом бућнула у море,
Ако опет ни тамо нисам
Онда кроз земљу путујем ка дрвету брескве
Ако ме не нађеш ни у корену њеном
Онда сам сигурно код своје куће
И дођи тамо да не сркућем какао сама.

Антонина Туцаковић,
ОШ „Светолик Ранковић“
Аранђеловац



Дечије Царство

У БАЊАЛУЦИ ЦВЕТНОТ АПРИЛА
С ПЈЕСМОМ У СРЦУ ЧЕКА И
ЉУБАВ НАМ ДАЈЕ
ЗА БОЉЕ СУТРА - З

ОД ПОЧЕТКА ДОК СИ БЕБА
И КО МРВА - ОВОЛИШКИ

БОСА
+
СЛОБА

ШТУПОТИНА,
ПУКОТИНА,
ПУКОТИНА,
ПРАЗНА ВРЕЋА,
ПУНА ВАЗДУХА,
ПРАЗНИНА,
МАДА ЈЕ ГЛАВА
СВЕ ВЕЋА

ИЗА ПРВОГ УГЛА
НЕКИ БАВО Ч

ЈОШ НАМ
САМО
ЈАКЕ ФАЛЕ

ЈАКЕ ЈОШ ЛИКУЈУ
ЈАКЕ ЈОШ КРУШКУ

МИКРОКОМ ЦАРСКОМ ДРЖИ

У БАНЈАЛУЦИ ЦВЕТНОГ АПРИЛА
С ПЕСМОМ У СРЦУ НЕКА И
ЉУБАВ НАМ ДАЈЕ
ЗА БОЉЕ СУТРА - 3

ОД ПОЧЕТКА ДОК СИ БЕБА
И КО МРВА – ОВОЛИШКИ

ИЗА ПРВОГ УГЛА
НЕКИ ЂАВО Ч

ПОШ НАМ
САМО
АЛЕ ФАЛЕ

ДЛЯЕМ ЮЮ КРУШКУ

ШИРОКОМ ЦАРСКОМ ДРУЖИ

БОСА
+
СЛОБА

ШТУПОТИНА.
ПУКОТИНА.
ПУКОТИНА.
ПРАЗНА ВРЕЋА
ПУНА ВАЗДУХА
ПРАЗНИНА
МАЛА ЈЕ ГЛАВА
СРЕ ВЕЋА

У БАЊАЛУЦИ ЦВЈЕТНОГ АПРИЛА
С ПЈЕСМОМ У СРЦУ ЧЕКА НАС ЛЕТ
ЉУБАВ НАМ ДАЈЕ НАЈЉЕПША КРИЛА
ЗА БОЉЕ СУТРА - ЗА ЉЕПШИ СВИЈЕТ



ЈУТРОС СВЕ ДЈЕЧИЈЕ ОЧИ
ГЛЕДАЈУ ВАНИ



ИЗ ЕНГЛЕСКЕ ДОШЛА ПАТКА

БАТЕ МИ СЕ ЖЕНИ

ДУМ-ДУМ



БИСЕРЧИЋИ

ШТА РАДИ МУЊА КАД НЕ СЕВА?

Шта ради муња кад не сева?
Да ли се игра или пева?
Или можда плива,
можда снове снива?
Можда са ветром лети
или живи на другој планети?
А можда је тад у продавници,
жели батерије да купи
или можда чита новине
и седи на клупи?
Можда се иза облака крије
или се са кишом бије?
Али биће да је она
обично у мојој глави,
а кад је олуја, она изађе
и важна се прави.
И као буде љута,
па уништи све што јој стане насред пута
и жели сваког да претуче,
а онда, кад тамни облаци оду,
она се уплаши и повуче.
А чим дође сунце
и почне да шљашти,
она се уплаши
и опет се нађе у мојој машти.

Алекса Глушац,
ОШ „Никола Тесла“
Београд



МАМА КУПИ МИ

Мама, купи ми четири лутке,
Да имају очи плаве
И руке праве
И крила птице
И насмејано лице,
Да их пошаљем у свет,
Да лете
Око планете
И загрле свако дете
Да свима утеху пруже,
Са усамљенима
Нека се друже,
Ма били откуд год,
Да љубе децу
Као свој род,
Да говоре језик свих,
Да немоћне чувају од злих.

Мама, купи ми четири лутке
Да крену од наше куће
И учине немогуће
Да сву децу такорећи,
Загрле у несрећи,
Нек теше оне који се боје
И мрак им смета,
Од страшног света.

Нек лутке моје
Пруже деци своју чаробну руку,
Да их извуку,
Од бедника који их туку.

И нек лутке моје
Оду на све стране света
Нек проспу семе
Чаробног цвета,
Па нек проклија
И надима радошћу дечије груди,
Кад порасту
Да буду добри људи.

Теодора Бркић,
ОШ „Јован Јовановић Змај“
Сремска Митровица





ШТА ЈЕ ЉУБАВ

Љубав није птица хира,
Која душу елевира.
Тешка ријеч од пет слова,
Написаних од олова.
Када љубав лије сузе,
Смисао јој неко узме.
Гдје је љубав златни ланац,
Ту је душа хитри вранац.
Љубав није политика,
У њој нема побједника.
У душама егоиста
Љубав никад не заблиста.
Љубав није да се гине,
За љубав се смјерно живи.
Љубав тад би била одраз,
Којему се Нарцис диви.
Шта је онда љубав бајна,
Која у њој стоји тајна?
Љубав то је проста ствар,
За сваког постоји пар.
Љубав двије душе зброји
Због ње свјет је пуно бољи

Уна Алић.

ОШ „Нови Град“
Тузла

АЕРОДРОМСКА ПИСТА

Свако вече око десет
Хорор прави свима слиједи
Од мог тате који хрче
Сав комшилук будан сједи.

Будимо га сви од реда
Он бунован само гледа
За трен опет он по своје
Пали млазне авионе.

Па и дрва сјече разна
Јао Боже каква казна
Не помажу ни тампони
Кућом лете авиони!

Тако свако вече
И све до сванућа
Аеродромска писта
Буде моја кућа.

Рахмана Коленда,
ОШ „Хилми еф. Шарић“
Тарчин

БИСЕРЧИЋИ

БИТКА КОД ЗАДЊЕ СТРОФЕ

Чудна војска нас три брата,
командант нам лично тата!
Логистику пружа нама
главом и без браде – мама.

Непријатељ није један
ал` је сваки песме вредан.
Ми по једном у осмерцу,
он нама у десетерцу.

Ми на другог са три пера,
а он с нама шалу тера.
Ми са трећим на пенкала,
а он нама: „Добра шала!“

Од борбе се задисали,
чет`ри строфе написали.
Тачку, зарез превијамо,
нову снагу добијамо.

Битку крају приводимо,
у ред строфе доводимо,
а у помоћ нашу профу...
Победисмо задњу строфу!

Алекса Рацковић,
ОШ „Др Арчибалд Рајс“
Београд

ЕГО

Окренула сам себе наопачке,
Баш онако као што се скине џемпер.
Е, да тако.
И видиш све те шавове,
И тај вишак плетива,
И све оно што се лицем покрива.

Тада сам рањива.
Све ме вријеђа.
Чак и твој поглед.
Кроз стихове се унутрашњост види.

А да ли сам лијепа
Када се изврнем на наличје?
Можда је боља
Лажна фасада.

И тако...
Бог види и наше лице
И наше наличје...
И опет нас воли
Чува...
Штити...
Брани...
Од људи и од нас самих.

Миљана Орашанин,
ОШ „Мокро“
Мокро



СЛИНОЛОВАЦ

Мој друг Марко, признаћу вам,
баш почиње да ме брине,
прочула се страшна тајна –
како кришом једе слине.

Какве пице, пљескавице,
и остала брза клопа,
када Марку најдраже је
из свог носа шта ископа.

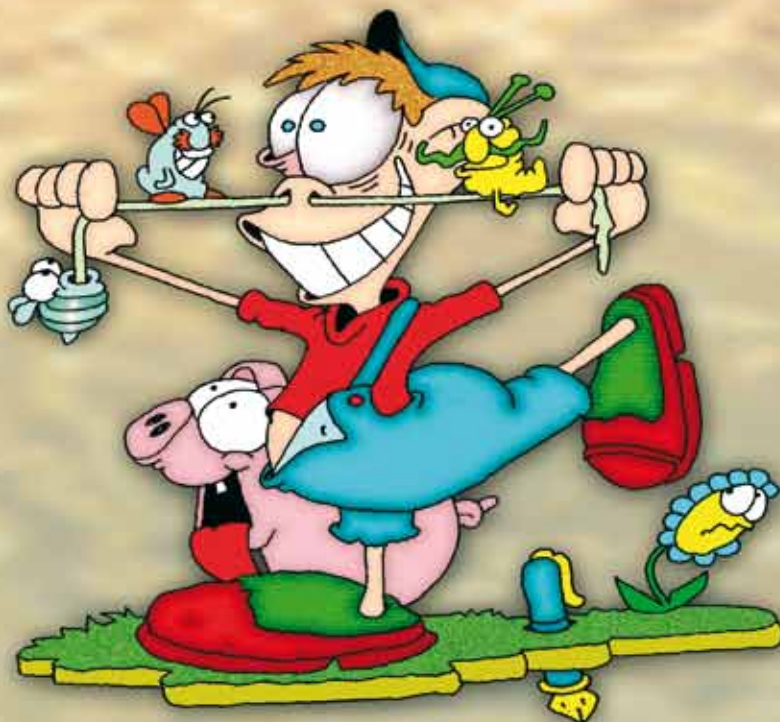
Тај кад као проналазач
нађе своје благо – слине,
неће више ни вечере,
неће више ни ужине.

Ни не мари кад му кажу:
„Срам те било! Баш си стока!“
Без пардона прст у носић,
зарије га скроз до ока

Онда копа као рудар,
притом пуца од милине,
не постоји ништа слађе
него кад се једу слине!

Сви се смеју, чак и Марко,
убеђен да, широм света,
тај ће метод једног дана
бити најбоља дијета.

Невена Стошић



ПОЦЕПАНА НОЋ У ВЕРГИЛИЈЕВОЈ УЛИЦИ

Истина је.

Клод Крпица је запалио напуштену кућу у
Вергилијевој улици број 17.

Седео је на клацкалици, јео сендвич
са туњевином и гледао како кућа гори.

Клод Крпица не подноси сендвиче са
туњевином.

Такође, не воли ни да пали напуштене куће.

Па ипак.



**ЈЕДНОМ САМ ИМАО
ЈЕДНУ ТАЈНУ, А САДА
ИМАМ КОКОШКУ, ТРИ
БАБЕ, ЧЕТИРИ ЈАЈА И
ЛУСТЕР КОЈИ ЈЕ ПАО
ДЕДИ НА ГЛАВУ**

И ето, то је цела прича.

А деда?

Деда има чворугу на глави и
често сања висибаве.



БАБА ЛИНКА

Лета наврчкала.
Чело набрчкала.
Цвет ву искидали.
Очи гу издали.
Уста се скупила.
Речи погубила.
Песме забравила.
Грбину савила.
Ноге попустиле.
Истрчале жиле.
Руке отанеле.
Шивке побелеле.
Леле!



БАТЕ ЋЕ СЕ ЖЕНИ

На одело пази, бира кво ми личи,
Огледалце носи, сваки дан се бричи
Чим помену свадбу, одма удремени,
Сви ми тој мерише:
Бате ће се жени!

Неки пут узврцка, недосед га ваћа,
С татка се споречка, смићава му и браћа.
И на мен удара квокавци жежени
Кад му најмикујем:
Бате ће се жени!

Ја сам још малечак, још за свабу несам,
А бате је таман: убав, млад и бесан!
Ја ћу буднем девер сас пешкир везени.
Једва чекам кад ће
Бате да се жени.

ВЛАСТА ЦЕНИЋ



КАД КИХНЕ ЦВРЧАК

Кад распјевани цврчак кихне,
док се на травци њише,
пјесма му начас утихне,
а онда је има још више.

Има је и у капима росе,
и у жубору ријеке,
вјетри је преко поља носе
чак у краје далеке.

Цврчкова пјесма лјето буди,
миришу њене ноте,
и док он тако заносно гуди,
свијет је препун љепоте.

Исмет БЕКРИЋ



КАД КИХНЕ БУБАМАРА

Кад кихне бубамара,
док бјежи од нагле кише,
изгуби одмах пола шара,
а можда још једну више.

Ако нађете какву шару
на цвијету или у трави,
зовите брижну бубамару,
нек вам се одмах јави.

А кад јој шаре, на сву срећу,
крилца опет украсе,
ко нађе ону задњу, највећу,
нека је остави засе.

Исмет БЕКРИЋ



ДВА СУНЦА



Детињство моје беше од чари,
бака и дека и приче знане,
били су увек брижни чувари
снова и маште разигране.

Уз њих све је било к'о сан,
магија нека чудна и мека,
к'о брод од папира зањихан
који ме поново у срцу чека.



Они ми дају ветар у крила
да ме разгали кад негде клонем,
и чувају ме к'о добра вила,
од бриге, туге да не потонем.



Баке и деке нема крај мене,
сада путују небеском пругом,
понекад суза сетна ми крене
помешана са срећом и тугом.
Детињство моје и сада траје,
док ме стаза до снова чека,
а изнад стазе два сунца сјаје,
једно је бака, а друго дека!

АЛЕКСАНДРА ЛУКИЋ



ЧАСТ

Још од доба Краљевића Марка,
кад су главе падале за власт,
где год да се наслутила чарка,
као живот бранила се част.

Кад те неко безобзирно тлачи
и отима задњи комад хлеба,
макар био и сто пута јачи,
част је оно што бранити треба.

Ниси пиле, а ниси ни ждребе,
да те гази било чија нога,
част је другог бранити од себе,
част је себе бранити од злога.

Где год да си, не можеш без части,
никад не знаш где те замка чека,
у победи, слави и пропасти,
без части си сенка од човека.



Моје ноге
Скочиного
Обишле су
Стазе многе

И по дану
И по ноћи
Саме знале
Кући доћи

Бежале су
Страшном вуку
И лисици
Испод руку

Јуриле су
Испред њушке
Љуте мечке
Псеће њушке

Гладне куне
И ласице
И грабљиве
Сваке птице

Зато своје
Ноге пазим
Гледам добро
Куда газим

Увече их
Истуширам
Па их добро
Измасирам

То што ми је
Жива глава
Ногама је
Вечна СЛАВА

ПУТ СУНЦА

Слетела на длан ми
мала бубамара.
Непознат јој терен
па све оком шара.

Почела да кружи
од прста до прста,
као да испитује
која сам то врста.

Све рашири крила –
хоће да полети.
Куд? На коју страну? –
као да се сети.

А не зна шарена
да је то бар лако.
Шапнô сам јој тајну,
казао овако:

„Пусти да те крилца
путем сунца воде,
насмејаног цвећа –
бескрајне слободе.“



ЋИХА-ЋИХА

СЛАВНИ КОЊИ



БУКЕФАЛ, коњ Александра Македонског, прошао је са својим господаром најстрашније битке старог века, али се плашио своје сенке.



ИНЦИТАТУС, коњ римског императора Калигуле је први коњ који се званично бавио политиком, јер га је луди диктатор поставио за сенатора.

ШАРАЦ, Краљевића Марка, обзиром на завидно место у литератури, могао је да направи и већу каријеру да се није с времена на време одавао алкохолу.



КУШЉА, коњ Хајдук Вељка Петровића, је истински јунак Првог српског устанка. Био је велики мајстор мегдана баш као и његов господар.

РОСИНАНТА, Дон Кихота, мада није ни племенитог рода, ни нарочитих способности, постала је најславнији коњ у литератури свих времена.



ХИПОКАМПУС,

коњ Нептуна, Бога мора, указује на то да су коњи некада били незаменљиви статусни симбол, када је уз толике рибе и китове дотични бог под морем јахао коња.



ЦИГАНИН ХВАЛИ СВОГА КОЊА

Гледаш , је ли, мога коња, господару стари?
Не знаш је ли коњ ил птица
Ластавица?
Скидај наочари!
Не можеш се нагледати, већ хајде пазари!
Ти још питаш за Путаља,
Да ли ваља?
Немај бриге!
Да не ваља, не би био он код Циге.
Не можеш га у царевој наћи штали,
Само Цига што не уме да га хвали.
Да га поспеш сувим златом, ко не штеди,
Још и онда један дукат више вреди.

Ако има , једе сено, зоб и сламу,
Ако нема , он не иште, не треба му.
Немој да му гледаш зубе,
Мој голубе,
Ни ја му их нисам глед'о, немој ни ти,
Тај не може остарити.
Што га дуже тераш , куме, све је млађи,
Па де сад му пара нађи!
А што питаш хоће л' моћи
Какав јендек да прескочи?
Јендек, јендек, какав јендек?
Тај се није још родио,
Кој он није прескочио,
Прескочи га тако лако, као да је пиле неко,
И то уздуж , не попречно.

Ја га јашем без седла, седласта му леђа,
За пасош га не питај, јер то њега вређа.
Иди, куме, иди, иди,
Још ме питаш како види -
То је да се приповеда:
Види остраг к'о и спреда,
Види ноћу к'о на дану,
А на дану к'о у ноћи,
Такве су му очи.

А што питаш , мој пријане,
Има л' мане,
Та зато га и продајем, мој пријане,
Јербо нема мане,
Такви коњи нису за нас, за Цигане.

А брзина каква му је?
Малко је бржи од олује.
Сад ћеш чути,
Казаћу ти:
Једном сам се из Ердута
Враћ'о с пута.
Мада нас је плусак вијо,
Он се није уморио.
Муња севне, а он рже,
Плусак брзо, а он брже
Плусак пишман на мог хата,
Па га хвата,
А Путаљ га преко гледа,
Па се не да.
Плусак лети да полије,
- Тек што није!
Кад стигосмо под шатора,
У цигански дворац леп,
На мом коњу све је суво,
Покис'о му само реп.



ВЕЛИКИ И МАЛИ

Госпођа Хелга је рекла:

- Већ 40 година перем судове, сваки дан.

Седам дана у недељи.

Триста шездесет пет дана у години.

Четрдесет година.

Адријан је зинуо (увек му се то деси када му ради мозак).

Четрдесет година. Не, то или схватиш из прве, или одеш да схваташ неке друге ствари.

- Много посуђа, рече Адријан. Много.

Адријан има десет година и воли драгу Госпођу Хелгу.

Воли је 7 дана у недељи.

365 дана у години.

Десет година.

Можда се и то рачуна у нешто.



СКРИВЕНО БЛАГО

Ван Гог је сликар.

Моцарт је композитор.

Бран Сте је писац.

Чак је и Зита Глумица нешто, само сам заборавио шта.

А ја? Шта сам ја? Немам појма. Изгледа ништа.

Безвезе је бити ништа.

Зато сам одлучио да будем авантуриста и пронађем скривено благо. Сигурно је преостало бар још неко, нису ваљда сва блага пронађена.

Окупио сам све своје пријатеље, то јест Ангуса и мене, и кренули смо у потрагу. Ушуњали смо се у једну запуштену башту и прекопали је уздуж и попреко.

Ништа нисмо пронашли. Ни мрвицу блага!

Ангус је отишао кући.

А ја?

Зашто и ја негде не одем?

Можда и ја одем нечијој кући...



СЕКА, КРЕКА, ЕУРЕКА

Била једном
жаба Сека
и био тај
жабац Крека –
мислим, чак из
Бечкерека;
и не би то
била нека
прича чак ни
издалека,
да не беше
тако Крека
тежак: целих
осам дека;
стамен попут
левог бека
и џек попут
правог џека!

Причало се:
„Нешто штека...“
Јер зашто још
дична Сека
није нашла
свог човека!
Сви су жапци –
тек пар дека –
тек мрвуљци
од двопека...
Неће таквог
дична Сека!
„Није живот
жељотека!“ –
причало се –
„Луда Сека!

На дну баре
она чека
свога принца,
свог човека,
свог витеза
од Кре-крека.
(Неће ваљда
за довека!)“

Тог јутра из
Бечкерека
враћао се
касом Крека...
Врућинчина
била нека,
па, очајан,
крекну Крека:
„Ала дека!
Ала дека!
Има л' игде
за ме лека –
изгорех од
Бечкерека?!
Не мора то
бити река,
довољна је
млака нека...“
Иза брега
од опека
беше бара,
рит и река.
Кад то спази,
кроз трс, Крека
грохотом се
зацерека:
„Дивна бара,
плесан мека –
ово ко да
мене чека!“

Залете се
из далека,
хоп – на стручак
кукурека,
и у воду
бућну Крека!
Оста бара
(у њој Сека!)
празна као
пустош нека.
Истиснуо
осам дека –
она сила
од човека!
Нађоше се
он и Сека
носем уз нос –
нека, нека...

Након првог
кратког шмека,
ухватила
Секу дрека:
„Еурека!
Еурека!
Пронашла сам
свог човека!“
Јао звука
и дернека –
заори се
рит и река,
заори се
од одјека:

„Архимеде,
Е-У-Р-Е-К-А!
Пронашла је
мужа Сека...
Пронашла је
мужа Сека...
Крека...Крека...
Крека...Крека...
Крека...Крека...
Крека...Крека...“





А САД ПАЗИ - ИГРОКАЗИ!



КРЕМА ЗА СУНЦЕ

ГУЗА: Здраво медузо. Знаш... ја сам гуза.

МЕДУЗА: О, здраво гузо, ја сам медуза.

ГУЗА: Да ли се пецкаш као што зборе?

МЕДУЗА: Зашто не пробаш... уђи у море.

ГУЗА: Бојим се... ја сам татина маза.

МЕДУЗА: Ма шта ми рече, морских му стаза!

ГУЗА: Гуза је моја мека и фина.

МЕДУЗА: Их, што се нећкаш ко нека стрина!

ГУЗА: Добро, у реду. Уђох у море.

МЕДУЗА: Ма, шта то смрди, ти глатки створе?

ГУЗА: То? То је мирис од моје креме.

МЕДУЗА: Не волим креме, ни сличне теме.

ГУЗА: Стани, куд бјежиш ко неки рак?

МЕДУЗА: Кreme за Сунце не волим. Бљак!

ГУЗА: Кreme за Сунце, против медузе,
здраве су за све мекане гузе.



Дејан
Ђоновић



ДА ЈЕ КОЛУМБО ИМАО НЕКОГ

Да је Колумбо имао оца,
да га саветује око правог пута,
не би могао да залута
на море бесно.
Тата би рекао: " Није
пут до Индије
лево, већ десно!"

Тада не би могло да се деси
да Индијанци живе на погрешној адреси.
Ех, да је Колумбо имао оца.

Да је Колумбо имао маму,
да му понекад звоца,
не би се упуштао у авантуру глупу,
по плићацима би се брчкао,
док би се ручак крчкао,
па би журио на врућу супу.
Тада не би могло да се деси
да Индијанци живе на погрешној адреси.
Ех, да је Колумбо имао маму.

Да је Колумбо имао секу,
макар то била обична лујка,
ваљда би имала децу неку,
па би Колумбо био ујка.
Ујка се не би беспућима кретао,
већ би сестриће своје шетао.
Тада не би могло да се деси
да Индијанци живе на погрешној адреси.
Ех, да је Колумбо имао секу.

Да је Колумбо имао друга,
или другарицу на моменте,
с њима би се лепо дружио,
не би по морима кружио
и откривао континенте.
Тада не би могло да се деси,
да Индијанци живе на погрешној адреси.
Ех, да је Колумбо имао друга.



СИПА И РИБАР

Риболовац нокте гризе:
-Што не гризе риба мамац?
Низ палубу псовке клизе.
Од једа се љуља чамац.

Замутила воду сипа
по дну мора цупкајући.
Морски муљ за очи штипа,
све су рибе пошле кући.

Испружила сипа пипак,
па добаци шалу стару:
-За вечеру, овај шипак,
носи дома, мој рибару!

РИБЉА МОЛБА

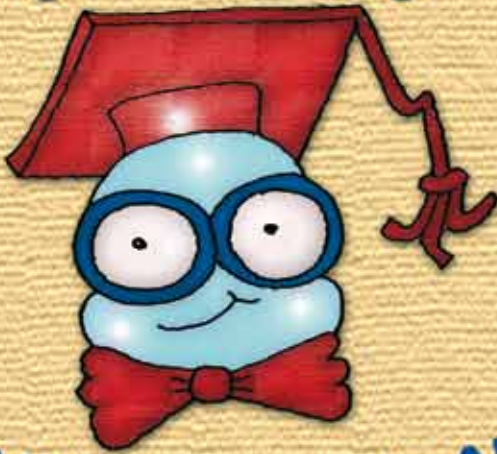
Не пецајмо рибе ситне.
Од њих пловак малко цупне.
За прави су ручак битне
рибетине оне крупне.

Зар да рибља младеж пати
што се нашим мамцем гости?
У воду их назад врати,
буди човјек, па опрости.

Малој риби шансу дати
да дјетињство има своје,
да се врати своме тати.
Тако учи срце своје.



МОЦА

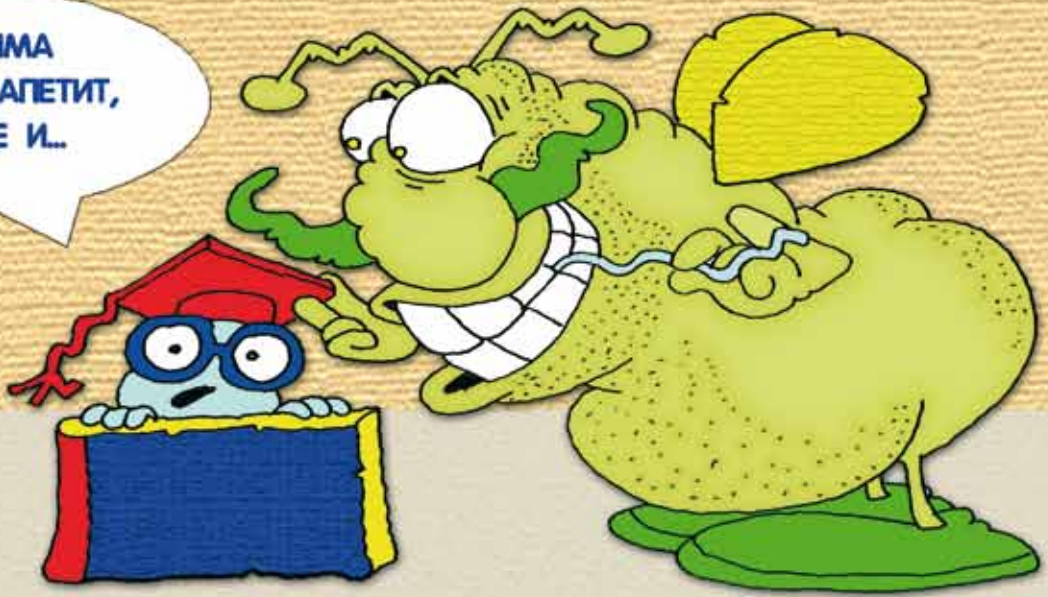


КЊИШКИ МОЉАЦ

КАД МИ ДОЂЕ У
ГОСТЕ МОЈ ТЕЧА
ЂОЛЕ ИЗ ОРМАНА,
ОБАВЕЗНО ПОЈЕДЕ
СВОЈЕ ОДЕЛО...



АЛИ, ОН ИМА
ИЗУЗЕТАН АПЕТИТ,
ПА ПОЈЕДЕ И...



МОЈЕ!



СА ЋОЛЕТОМ МОГУ
САМО У КУПАТИЛО
НА НУДИСТИЧКУ ПЛАЖУ!



Дечје Царство

ДЕЧЈИ ЗАКОН

"ДОНОСИМО ЗАКОН ЧВРСТ КАО ТВРЂАВА,
НИКО НЕ СМЕ ДА КАЖЕ ДЕЦИ ДА СУ РЂАВА,
И МОЛИМО ДА СЕ ПОШТУЈЕ ОВА НАША ВОЉА,
ЈЕР СВА СУ ДЕЦА ДОБРА
САМО СУ НЕКА МАЛО БОЉА!"

Алек Марјано

